

บทลำนํ้า

ตะวันฉายแสง ฉาบยอดปราสาทและส่องสว่างไปทั่วอุทยานหลวงแห่งวาลาโย สวนสวยด้วยสนเขียวสูงเรียงรายตลอดแนวสลับกับพุ่มไม้ประดับน้อยใหญ่ เพิ่มสีสันด้วยดอกไม้ไม่นานาพรรณซึ่งแข่งกันออกดอกสะพรั่งรับฤดูใบไม้ผลิ สายลมร้อนหอบเสียงระอื้นของเด็กน้อยลอยมาถึงอีกฟากหนึ่งของกำแพง

“อย่า...อย่าแก้งน่องเลย ฮือๆ” หนูน้อยพูดด้วยเสียงระอื้น

เด็กหนุ่มที่แต่งกายด้วยชุดพรางสีดำพร้อมผ้าโพกศีรษะเก็บผมเรียบร้อยชะงักไป...ใบหน้าคมขาวสะอาดอันเกินกว่าจะเป็นชาวเมืองวาลาโย นัยน์ตาเขียวมนน้ำตาลยิ่งแปลกแตกต่าง อาการลับๆล่อๆหลบสายตาผู้คนบ่งบอกว่าสถานที่แห่งนี้ไม่ใช่ที่ซึ่งเขาจะควรอยู่...

“เจ้าพี่ ผลัก น่อง ทำไม...” เสียงพูดนั้นกระท่อนกระแท่น แต่พอจับใจความได้ เด็กหนุ่มคาดคะเนจากน้ำเสียงคลอระอื้นว่าน่าจะเป็นเด็กหญิงเล็กๆ “โอ๊ย น่องเจ็บ!”

“เจ้าพี่” ที่เด็กหญิงเรียกดูจะไม่ได้ฟังคำอ่อนวอนลัคนิด “เจ้าเด็กเพื่อกตัวเสียด ชาววาลาโยไม่มีคนอย่างเจ้า เจ้าลูกปีศาจ! ต่อให้โพกศีรษะไว้อย่างไรก็ปิดไม่มิดหรอก เจ้ามันตราบาปของวาลาโยแท้ๆ”

“เอา ผ้าคลุม ของ น้อง มาเถิด...น้องไม่ใช่ ลูกปีศาจ ไม่ใช่” เด็กหญิงพยายามตอบโต้

“ทำไมจะไม่ใช่ ผมสีทอง ตาสีม่วง คนของป่าซัดๆ ลูกปีศาจ...กลับไปหาพวกของเจ้าเลยไป ที่นี้ไม่ใช่ที่ของเจ้า...จำไว้” เสียงคนที่ป็นเจ้าพี่ว่ากล่าวอย่างไม่ปราณี

เสียงสะอื้นไห้ของเด็กหญิง ไยคนที่ไดยืนอยู่ที่กำแพงอีกฟากถึงนี้กวะหนาจับจิต...

“เจ้าพี่ไม่ชอบ มองผม ของน้อง ก็คืนผ้ามาเถอะ เพคะ” เด็กหญิงร้องขอความเมตตา

“กลับเถอะพวกเรา” คำชวนของเจ้าพี่บ่งบอกว่ามีคนมากกว่าหนึ่ง “ข้าเหม็นซีห็น้ำมันเต็มทน”

“เอา ผ้า น้องมา...อย่า เอาผ้าคลุม น้องไป เจ้าพี่...” เด็กหญิงอ้อนวอนเสียงเด็กชายหายไปแล้ว หลงเหลือเพียงเสียงสะอื้นไห้ของคนตัวจ้อย คำว่า “เด็กเผือก” คงหมายถึงมนุษย์ที่มีสีผิวและเรื้อนผมขาวโพลน ถ้ามีคนเผือกอยู่ในเขตเมืองวาลาโยจริง ก็คงสะตุดตาเป็นอย่างมาก เพราะโดยพื้นเพแล้วเมืองแห่งสายน้ำนี้ พลเมืองส่วนใหญ่มีผมสีดำสนิท นิยมไว้ยาวทั้งชายและหญิง ดวงตามีสีดำหรือน้ำตาล และผิวพรรณค่อนข้างดำคล้ำด้วยภูมิประเทศติดทะเล...

“ไม่ใช่...” เด็กตัวจ้อยยังไม่หยุดร้องและพุดตังม้งำอยู่คนเดียว “อาแม่ไม่ได้เป็นปีศาจ ไม่ใช่คนของป่านะ”

คนที่หลบอยู่ตัดสินใจกระโดดข้ามกำแพงเข้าไปภายในอีกครั้ง ด้วยอยากรู้กันว่า “เด็กเผือก” เป็นเช่นไร อีกทั้งเสียงสะอื้นไห้ก็ช่างน่าสงสารนัก ภายในวังเช่นนี้จะมีเด็กอื่นใดได้อีก นอกจากโอรสและธิดาของเจ้าผู้ครองนคร อาจเป็นคนที่เขากำลังต้องการพบก็เป็นได้...

แต่แสงแดดสาดกระทบม่านตาจนต้องหรีไว้ เมื่อลิ้มตาขึ้นอีกครั้งจึงได้เห็นเจ้าของเสียงสะอื้นไห้ เธออยู่ในชุดผ้าลูกไม้สีขาวสะอาดตา

“เสด็จแม่...เจ้าพี่ ช่วยอาแม่ด้วย” ร่างเล็กๆ ซุกตัวอยู่ในพงดอกไม้ เห็นเพียงหลังที่สั้นไหวไปตามแรงสะอื้น

“ผมสีทองก็สวยดีนี่นา”

เสียงที่ดังมาจากข้างหลังทำให้เด็กหญิงตัวน้อยสะดุ้งและหนีไป

“ไยจึงไม่ยอมให้ใครเห็นเล่า ออกมาเถอะนะ” เขากล่าวพร้อมกับย่อตัวลง แต่ไม่ผลิผลามเดินเข้าไปใกล้สัก เพราะเกรงว่าเจ้าตัวจ้อยจะถูกหนามจากเถาทุกหลาที่อยู่ใกล้ๆ

“นี่ หนูน้อย พงดอกไม้รักอาจมีงูนะ” น้ำเสียงของเขายอบอุ้นและเป็นมิตรอยู่ในที่

“เราไม่กลัวงู” เจ้าของร่างจ้อยตอบเสียงแข็งแล้วก้มหน้างุดต่อ

“หนอนกินดอกไม้ก็เยอะนะ ตัวใหญ่ๆ ไต่กระต๊ิบๆ น่ากลัวเชียว” เขาพยายามหลอกกล่อ

“เราไม่กลัวสัตว์พวกนั้นหรอก ไม่ต้องมายุ่งกับเรา” เด็กหญิงว่าทั้งที่ก้มหน้าเป็นอีกเรื่องก็ดูแปลก เด็กหนุ่มเริ่มเข้าใจบ้างแล้วว่า ไยคนตัวเล็กจึงจุกมองว่าเป็นคนของป่า

“แล้วเจ้ากลัวอะไร” คนตัวใหญ่แกล้งถามต่อ

“เรากลัวคนเห็นผมเรา ดวงตาเรา พวกเขาว่าน่าเกลียด” เด็กน้อยตอบยังคงมีเสียงสะอื้นเล็กน้อย

“แต่เราว่าไม่เห็นน่าเกลียด เสียตายจ้ง ผมสีทองสวย แต่ตัดเสียสั้น หากปล่อยให้ยาวสลวยอย่างคนวาลาโยทั่วไปจะงดงามสักเพียงไหน” คนมากวักกว่าพุดคุยอย่างเป็นมิตรให้อีกฝ่ายคลายใจ “ส่วนตาของเจ้า ข้ายังไม่เห็น จึงบอกไม่ได้ว่าน่าเกลียดหรือเปล่า”

คนตัวน้อยหนึ่งไปอย่างใช้ความคิด นานพอดูที่เธอค่อยๆ เบือนหน้ามา ดวงตาสีม่วงนั้นดูกระจ่างนัก เมื่อมองผ่านช่องว่างของแนวไม้ต้องแสงสีทองที่สะท้อนจากยอดปราสาทก็ยิ่งงดงาม ไยเธอจึงถูกประณามว่าน่าเกลียด

“เรื้อนผมสีทอง...” เขาหลุดเสียงแผ่วเบา “ดวงตาสีม่วงราวอัญมณี”

เด็กหญิงเองก็เห็นดวงตาของอีกฝ่ายชัดเจน ตาสีแปลกเช่นเดียวกับเธอ สีเหมือนแผลงปีกเขียว ต่างจากคนวาลาโยทั่วไป

“เราดูแปลกใช่ไหม” เธอถามอีกครั้งอย่างไม่แน่ใจ

“ไม่แปลกสักหน่อย...” เด็กหนุ่มยิ้มอ่อนโยน “ออกมาเถิด เทพธิดาตัวน้อย”
 “เทพธิดา? ท่านไม่คิดว่าเราเป็นคนของป่าหอคอกหรือ พี่ชายเป็นใคร คงไม่ใช่คนวาลาโยสินะ ถึงคิดไม่เหมือนคนอื่น”

“เราคือผู้วิเศษ...” หนุ่มน้อยวัยสิบเจ็ดกล่าวอ้างเพื่อให้เด็กน้อยคลายกังวล เขาคิดว่ามนุษย์ย่อมฟังคำผู้มีมนตราและอำนาจแห่งการทำนาย “ซึ่งเป็นนักเดินทางจากแดนไกลที่เห็นโลกมานาน จงเชื่อคำเรา...เจ้าไม่น่ารังเกียจแม่สักนิด”

“ผู้วิเศษ...ถ้าเช่นนั้นพี่ชายก็เป็นพ่อมดนะสิ” เด็กหญิงปรับชั้นผู้วิเศษไปเป็นผู้ร้ายเสียอย่างนั้น ทำให้อีกฝ่ายถึงกับสะดุ้งทีเดียว

“ใช่ที่ไหนกัน จริง ๆ แล้วเราเป็นเจ้าชาย” เด็กหนุ่มหลุดเสียงหัวเราะ นึกขันอาการคิดหนักของแม่หนูตรงหน้า

“หัวเราะทำไมจ๊ะ” เจ้าตัวน้อยถามพร้อมกับทำหน้างั้นๆ ยิงมองก็ย้งน่ารัก “ว่าแต่พี่ชายไม่ใช่พ่อมดจริงหรือ”

“ดูสิ เราไม่ได้จมูกยาวหรือดวงตาโปนโต เราแค่เป็นคนเมืองอื่น รับรองว่าไม่ใช่พ่อมดแน่นอน...นี่ ดูมือ พ่อมดต้องไว้เล็บยาวและผิวซีดกว่านี้ เราว่าเจ้าออกมาจากพงดอกไม้ก่อนดีกว่านะ” เขาเกลี้ยกล่อมเธอด้วยความเอ็นดู

เจ้าหญิงตัวน้อยค่อยๆ คลานออกมา เด็กหนุ่มสังเกตเห็นว่าเจ้าตัวน้อยผิวขาวอมชมพู ใบหน้าเล็กดูจิ้มลิ้มชวนมอง ปากเป็นกระจับกับจมูกโด่งงาม ส่วนคิ้วลากตรง ตวัดลงนิดหน่อยตรงปลายเพื่อรับกับดวงตากลมโตสีม่วงสกา

“เห็นไหมว่าเราไม่ใช่พ่อมด” เขาบอก

“แต่ผู้วิเศษทำไมถึงไม่แก่...” เด็กหญิงพินิจใบหน้าอีกฝ่าย “ผู้วิเศษก็คือพ่อมด อาเมไม่เคยได้ยินว่าเจ้าชายจะเป็นผู้วิเศษได้ด้วย”

พอยุ่ครั้งก็ช่างเจรจาอยู่ไม่นาน

“หรือพ่อมดปลอมตัวเป็นเจ้าชาย...เพื่อมาลักพาตัวเจ้าหญิง!” น้ำเสียงใสมีอาการตื่นตระหนกกับเรื่องที่เขาได้คิดได้ ทำท่าจะถอยหนี

“แล้วเราคนนี้เป็นเจ้าหญิงหรือไม่” ชายหนุ่มถาม

“ใช่ เราเป็นธิดาของราชาวินท์กับราชินีมาตาเรีย”

“มาตาเรีย?” เด็กหนุ่มพิมพ์่า ชื่อที่เขาแสนคิดถึงและไม่ได้ยินใครเอ่ย

มานาน

“เราคือเจ้าหญิงอะเมทิสต์ผู้มีดวงตาสีม่วงตั้งอัญมณีล้ำค่า เสด็จแม่เรียกเราอย่างนั้น ส่วนเจ้าพี่อาเมเรียเรียกเราว่า ‘อาเม’ อัญมณีแห่งชีวิต” น้ำเสียงเจ็ยแจ้วดูสดใสขึ้น เช่นเดียวกับใบหน้ากลมบ้อมที่เริ่มมีรอยยิ้ม

“เจ้าหญิงอะเมทิสต์” อึ้งมืออุ้งของเด็กหนุ่มวางลงที่ศีรษะเล็กแผ่วเบา ก่อนจะจ้องดวงตาคู่นั้นราวกับจะบอกสิ่งสำคัญ “ถ้าอย่างนั้นเจ้าก็คือเจ้าหญิงที่ข้าตามหา”

ดวงตากลมโตของคนตัวน้อยจับจ้องอีกฝ่ายอย่างไม่เข้าใจ

“สักวันข้าจะมารับเจ้า เจ้าหญิงองค์น้อย” เขาบอกเธอเสียงอ่อนโยน

“มารับไปไหนจ๊ะ” เด็กน้อยทำหน้าสงสัย

“เมืองซิลาคินท์” เขาตอบ น้ำเสียงและแววตาสะทอนความอบอุ่น ก่อนจะดึงผ้าโพกศีรษะสีดำของตนออกแล้วคลุมผมให้เจ้าหญิงองค์น้อยอย่างเอื้ออาทร

“อะเมทิสต์!!”

เสียงเรียกดังมาจากอีกฟากหนึ่งของสวนซึ่งอยู่ไม่ไกลนัก

“เจ้าอยู่ไหน อาเม”

คนต่างวัยทั้งสองเบือนหน้าไปทางต้นเสียงแทบจะพร้อมกัน

“เจ้าพี่” เจ้าหญิงองค์น้อยคุ่นเสียงเรียกนั้นดี “นั่นเจ้าพี่ของเรา เจ้าพี่อาเมเรีย”

ครั้นเบือนหน้ากลับมาก็ไม่พบผู้วิเศษเสียแล้ว

“ไปไหนแล้ว ยังไม่ทันรู้ชื่อเลย” เจ้าหญิงน้อยพิมพ์่ากับตัวเอง

“อะเมทิสต์ เจ้ามาอยู่ที่นี่เอง ทำไมจึงมอมแมมหนัก” เจ้าหญิงอาเมเรียมีพระชันษามากกว่าอะเมทิสต์สามปี และรักน้องเป็นที่สุด “พี่บอกแล้วว่าอย่าออกมาที่นี่คนเดียว นี่คงถูกพวกเจ้าพี่อาร์ทีนอฟรังแกอีกละสิ”

“เจ้าพี่...” อะเมทิสต์เรียก

หากเป็นปกติ อะเมทิสต์คงร้องไห้เป็นแน่เมื่อถูกรังแก แต่ไยวันนี้จึงยังยิ้มสดใสอยู่ได้

“อาเมเจอผู้วิเศษด้วย” เจ้าหญิงน้อยเริ่มเล่าเรื่อง

นี้กระมังสาเหตุ

“หรือจะ อย่าเพิ่งเล่าเลย ไปเข้าเฝ้าเสด็จพ่อเสด็จแม่กันก่อน ทั้งสองพระองค์รับสั่งให้หา ว่าแต่ไปเอาผ้าที่ไหมมาโพกผมกัน” อามาเรียถามเมื่อสังเกตเห็นผ้าบนศีรษะน้องสาว

“ผ้าของผู้วิเศษ เขาชมว่าผมอาเมสวย ตาก็ไม่น่าเกลียด แล้วยังเรียกอาเมว่าเพชิตาตัวน้อยด้วย”

คำพูดนี้ดูจะไม่ใช้การพูดเจ้อย่างเคยเสียกระมัง อามาเรียรู้สึกกังวลขณะพาน้องออกเดิน

เสียงพูดของสองพี่น้องดังไกลออกไปเรื่อยๆ ขณะที่แวตาคมสีเขียวอมน้ำตาลยังคงจับจ้องตามไปจนลับสายตา...พระธิดาองค์พี่ผุดจากคณาวาลาโยอื่นๆ เพียงผิวพรรณที่ขาวกว่า เรียกว่าใกล้เคียงกับอะเมทิสต์ทีเดียว แต่นางมีเรือนผมและดวงตาสีดำที่เขาคุ้นเคย

“มาตา...ยังไม่ลืมเราใช่ไหม ยังไม่ลืมคำสัญญาที่ให้ไว้ต่อองค์อิคาศัสใช่ไหม”

ณ วงศิลาศิรีเมื่อสิบปีก่อน ต้นเหตุแห่งคำสัญญาที่กำลังถูกทวงถาม...

‘องค์อิคาศัสคงไม่เสด็จแล้วละ’ หญิงวัยกลางคนบอกมาตาเรียหลังจากทุกคนเฝ้าคอยอยู่เป็นนาน แต่ก็ไร้แว้วเจ้าชายองค์น้อย ‘ไปเถอะ ขอให้เจ้าโชคดี’

‘แต่ข้าต้องการเฝ้าองค์อิคาศัสเป็นครั้งสุดท้าย’ คนจะจากยังอาลัย

‘องค์อิคาศัสคงจะยังทรงทำใจไม่ได้ จำเมื่อครั้งที่สูญเสียพระมารดาได้หรือไม่’

คนถูกถามพยักหน้ารับทั้งน้ำตา

‘เจ้าก็เหมือนกับเป็นตัวแทนของพระมารดา’

หญิงสาวปล่อยโฮอย่างยากจะห้ามน้ำตาได้อีก

‘พระนม...’ นางพยายามเปล่งเสียงอย่างยากลำบาก ‘ฝากดูแลองค์อิคาศัสด้วย’

‘นั่นเป็นหน้าที่ของข้าอยู่แล้ว อย่าห่วงเลย เจ้าไปเถอะ’

ใช้เวลาอยู่สักพักมาตาเรียจึงได้ตัดใจ แต่สายตาก็ยังเหลือบมองทางเดิน

‘ลาก่อนเพคะ องค์อิคาศัส’ น้ำเสียงนั้นหม่นเศร้าด้วยอาวรณ์แผ่นดินเกิดและผู้ที่เขาที่เธอรัก

ทหารนำธำมมาจอตีเขย เขาตลบชายผ้าขึ้นเพื่อรอรับผู้เป็นนาย

‘มาตา!’ เสียงและคำเรียกขานที่คุ้นเคยดังขึ้นพร้อมกับเด็กน้อยผู้หนึ่งวิ่งมาหา มีเด็กชายวัยไล่เลี่ยกันวิ่งกระหืดกระหอบตามมาด้วย ‘มาตา รอก่อน รอก่อน รอก่อน’

อ้อมแขนบอบบางโอบกอดเจ้าชายองค์น้อยไว้แน่นเมื่อพระองค์เสด็จมาถึงพร้อมกับสะอื้นให้แรงขึ้น

‘หม่อมฉันคงไม่ได้ถวายงานเจ้าชายอีกแล้ว เมื่อมาตาไม่อยู่ องค์อิคาศัสอย่าทรงดื้อนะเพคะ ท่านครูจะได้ไม่โกรธ และอย่าทรงหาเรื่องให้อิราสโดนทวงหวาดอีกนะเพคะ อย่างน้อยรอให้แผลเก่าหายเสียก่อนก็ยังดี’

เจ้าชายน้อยขึ้นพระองค์ออกจากอ้อมแขนของมาตาเรีย ทรงเหลือบมองเด็กที่ชื่ออิราสซึ่งยืนอยู่ไม่ไกล อิราสเองก็ทำท่าจะร้องไห้ด้วยสนิทกับมาตาเรียไม่ต่างกัน

‘ช่างอิราสเถอะน่า’ องค์อิคาศัสตรัสปั้นปึ่งไม่พอพระทัย ‘มาตารู้ไหม ตั้งแต่เสด็จแม่สิ้นพระชนม์ เราคิดว่ามาตาจะอยู่กับเราตลอดไป แต่เอาเถอะ ถ้ามาตามีความสุข เราก็จะอดทน’

‘เจ้าชายน้อย อย่าตรัสเช่นนั้นเลยเพคะ’ มาตาเรียรู้สึกผิด

‘โอ้ อย่าร้องไห้เลยมาตาจ๋า’ อ้อมพระกรบ้อมโอบคนที่ถูกเขาสะอื้นให้ไว้มน ทรงลูบไล้แผ่นหลังเธอเบาๆ ในยามที่พระองค์ทรงกันแสง มาตาเรียมักปลอบเช่นนั้นเสมอ

‘ขอให้มีความสุขนะมาตา แล้วอย่าลืมสัญญาล่ะ’ พระพักตร์อ่อนเยาว์นั้นเผยรอยยิ้มพระสรวล หากน้ำเสียงกลับตรัสหนักย้ำจริงจังเกินวัย ‘ก็ถ้ามรงค์ศิลาแก้วที่เราให้เสด็จแม่หมั้นมาตาไว้ยังงัยล่ะ’

‘มาตาเก็บพระธำมรงค์นั้นติดตัวไว้ตลอดเวลาเพคะ’ มาตาเรียทูลพระธำมรงค์ที่ว่าร้อยไว้กับสร้อยคอ ตัวเรือนคือทองคำชาวสลักลวดลายวิจิตร มีอัญมณีสีแดงประดับโดดเด่น ก่อนหน้านั้นนางรับไว้เพื่อความสบายพระทัย

ของเจ้าชาย คิดไว้ว่า เมื่อถึงเวลาจะมอบให้แก่คนที่ได้พระทัยองค์อิคาศ์สจริง ๆ
‘มาตาคงไม่มีค่าพอที่จะเก็บพระธำมรงค์ล้ำค่านี้ไว้’ มาตาทุลพร้อมกับจับ
พระธำมรงค์ไว้มั่น

ปราดแรกนั้นพระพักตร์น้อย ๆ ดูมีกังวล แต่ครู่ต่อมาก็แย้มพระสรวล
‘แต่ลูกของมาตาจะเป็นคู่หมั้นของเราได้ใช่ไหม’

นางยิ้มทั้งน้ำตาเมื่อหวนนึกถึงวันเก่า ๆ เมื่อครั้งที่องค์ราชินีประทานธำมรงค์
ศิลาแก้วให้องค์ชายน้อย พร้อมตรัสถึงความเป็นมาว่า ธำมรงค์นี้เป็นตัวแทน
ความรักและสัญญาขององค์ราชาต่อองค์ราชินี

‘แม่ยกให้ลูกเพื่อจะได้ประทานแก่นางอันเป็นที่รัก’ องค์ราชินีตรัส

‘คนที่ลูกรักคือเสด็จแม่’ องค์อิคาศ์สทุลต่อผู้เป็นแม่ด้วยความไม่เข้าใจ

‘อิคัสหมั้นแม่ไม่ได้หรอกจ๊ะ เอาไว้ให้หญิงคนที่ลูกรักนะ’

พระหัตถ์น้อย ๆ ซึ่งกำพระธำมรงค์อยู่จึงประทานให้มาตาเรีย

‘ถ้าเช่นนั้นเราหมั้นมาตาไว้ละ เพราะมาตาคือผู้หญิงที่เรารัก’

‘มาตาจะเก็บไว้ก่อนเพคะ สักวันเจ้าชายจะทรงทราบและสัมผัสความรัก
ที่ไว้ได้’ มาตาเรียสบพระเนตรองค์ราชินีก็เห็นว่าพระองค์ประทานอนุญาต

‘เราไม่เข้าใจว่าทำไมความรักจึงมีอำนาจมากจัง มากจนทำให้มาตายอม
จากเรากับอิราสไป เราตัดสินใจแล้ว อย่าลืมห้ธำมรงค์ศิลาแก้วของเราแก่ลูกสาว
ของมาตานะ เมื่อเราโตขึ้น เราจะไปรับนาง’ เจ้าชายน้อยตรัส

‘เพคะ มาตาสัญญา’ มาตาเรียรับคำ รู้สึกเศร้าใจนัก นางจะไม่ได้เห็น
รอยแย้มพระสรวลนี้อีกแล้ว

‘โอ้ องค์อิคาศ์สของมาตา’ นางกอดพระวรกายน้อย ๆ เป็นครั้งสุดท้าย
รวมถึงเด็กน้อยกำพร้าที่น่าสงสารด้วย

‘มาตาไปเถอะ’ เจ้าชายน้อยเป็นผู้ขึ้นองค์ออกจากอ้อมแขนมาตา ขณะที่
อิราสก็ถอยออกมาเช่นกัน ‘แต่ก่อนไป...มาตาเรียกเราเหมือนเสด็จแม่หน่อยสิ’

‘เพคะ องค์อิคัส’ หยาดน้ำตาถูกปาดออกจากผิวน้ำนวลด้วยนิ้วพระหัตถ์
เล็ก ๆ ‘องค์อิคัสของแม่’

สิบปีต่อมา ที่เมืองวาลาโยเกิดความระส่ำระสายขึ้นในราชสำนัก
มีการขัดแย้งทางความคิด ฝ่ายพระราชและข้าราชการส่วนหนึ่งต้องการอยู่อย่าง
สงบ แต่อีกฝ่ายต้องการเข้าร่วมกับเมืองอารยันต์เพื่อสู้กับเมืองศิลาคินท์ ก่อนที่
ศิลาคินท์จะบุกมายึดตามคำทำนายของนักเดินทางเผ่าคิโยซึ่งล่วงรู้อนาคต โดยเขา
ได้กล่าวไว้ว่า ‘บุตรแห่งทรินถือกำเนิดในนามอิคาศ์ส ในวัยยี่สิบแปดพรรษา เด็ก
ในคำทำนายจะได้เป็นเจ้าแห่งแผ่นดิน ไชเคิลจะถูกทำลายด้วยนามของอาณาจักรใหม่ที่
อิคาศ์สจะให้...ราชวงศ์ใดจะยิ่งใหญ่เหนืออิคาศ์ส ก็ต้องได้หัวใจอิคาศ์ส’

วันหนึ่งเหตุการณ์ไม่คาดฝันก็เกิดขึ้น เมื่อผู้นำบฏกลับเป็นรัชทายาท
อันดับสาม ผู้ที่เจ้าหญิงทั้งสองเรียกว่า “เจ้าฟิอาร์ทินอฟ”

พระราชอาชญากรรม แต่องค์ราชินีและธิดาทั้งสองได้รับความช่วยเหลือจาก
นายทหารกลุ่มหนึ่ง โดยการนำของบาเคียส ซึ่งร่วมกับทหารองครักษ์ที่ยังภักดี
หลายสิบนายนำเสด็จลี้ภัยออกจากนครหลวงมาก่อน แต่ยังไม่ทันได้พ้นชายแดน
ที่เชื่อมระหว่างวาลาโยและอารยันต์ ทหารฝ่ายบฏที่มีมากกว่าก็ตามมาทัน

ขณะที่สองฝ่ายสู้รบกัน เจ้าหญิงอะเมทิสต์ถูกลูกธนูยิงที่พระอังสา ส่วน
พระมารดาที่อยู่ใกล้ถูกแทงด้วยหอกล้มลง ธิดาทั้งสองกรี๊ดร้องแทบใจสลาย